

BORSSZEM JANKÓ

AZ UJ CORIOLAN.

*E sebhelyek, az ég s a föld
Tanúk, hogy hü valék, —*

*És te ktmarsz . . . de él boszúm
S a czopf lesz martalék.*

A czopf.

— Arra a hírrre, hogy a hadsereg reformálják. —

SZÉP hadsereg, jó hadsereg,
Fele nyalka magyar gyerek,
A világon legjobb lenne,
Ha nem volna divat benne!
A czopf rőfjével,
Manó vinné el!

Békességben munkás, csöndes,
Harcban lenne győzedelmes,
Ha békében nem bizgatná,
Harcban hátra nem moogatná
Az a czopf mindég,
Verje meg az ég!

Budapesten az a hír jár,
Bécsben össze tanács ül már,
Mely nem gondol semmi másra,
Csak gyógyszer fundálására,
A mely czopf-vesztő . . .
Űsse a menykő!

Be kár azzal csinján banni,
Le kell azt a czopfit vágni,
Amig nyesisik, bárhogyszerczeg; —
S essék veled bár egy herczeg
Ó czopf! — ki bánja?
Vigyen a kánya!

Ó czopf! régen várja véged
Mind a magyar, mind a német;
Azt a napot rég óhajtja,
A melyen majd azt sóhajtja:
»Hála nagy isten,
Többé czopf nincsen!«

Mért ment el Szlávy?

Szlávy — József.
A katonai párt Potifárné.
Potifárné Józsefet be akarta rántani egy új
végvidékbe.
József huzódzott.
S mikor látta, hogy az asszony erősebb, egy darab
köpönyeg feláldozásával demiszionált.
Ez a rebus egyetlen igaz megfejtése.

(»P. LLOYD.«)

A »P. Lloyd téved.

Potiphárné nem is existál.

A széttépett köpönyeg részének semmi nyoma.
Szlávy távozásának egészen más az oka.

Szlávy t. i. összetűzött miniszteriumának portá-
sával, mert az már $\frac{3}{4}$ 10-kor csukta be a kaput, a
helyett hogy 10 órakor tette volna ezt. A kapus érze-
kenyen vette a lehordást s a helyzet oly felszült lett,
hogy egyiknek távoznia kellett — vagy a miniszternek,
vagy a portásnak.

Szlávy azonban jószívű ember és belátta, hogy ha
a szegény portás elmegy, hivatalát veszve koldussá lesz,
mert vagyontalan, holott ő (Szlávy) vagyonos ember
lévén, tárcza nélkül is megélhet. Ennek következtében
beadta lemondását.

Ez az egyetlen igaz megfejtés.

(»FREMENBLATT.«)

Diák ismeretek tára.

Teljesíti: Bukovay Absentius.

— Az öregnek komolyan
irtam pénzért, ugysis mint az
apámnak, de ugysis, mint kiskorú
Bukovay Absentius t. cz. gyámjá-
nak.

— Azt vágta vissza a leve-
lemre az öregem, hogy: »Fiam,
amig te végezni fogsz, addig én
is egészen készen leszek. (De
azért hallom, hogy a Kohn zsidó
ismét egy arasszal lejjebb táblá-
láztatta magát a telekköny-
vünkben.)

— No még ilyent sem csele-
kedtem! Ma egy 3 krajczáros
erzsébetéri széken ültem — hitelbe.

— Csak tegnap adtam el a házi handlémnek egy nadrá-
got és ma már egy tandijmentesen láttam a viseltest.

— A meteorológusok váltig törlik a fejüket, hogy e
hónap elején miért volt és pusztított a fagy. Megsugom nekik:
becsaptam az iberczihámat; és amilyen országos pechem van,
ezután muszáj volt fagnak következni. De majd kiváltom —
majd ha fagy!

— Igazi jogász kucsébertől nem nyer.

— Hónap végén én is nihilista vagyok.

— Nem csodálom, hogy az a dögész (medikus) könyvet
lopott: nem híjába orv-os növendék.

— Minek a koronaőr, ha van királyi zálogház?

— Uzsora-törvényt akarnak hozni; csak az vigasztal
engem is, meg a vén Iczigemet is, hogy lesz azon kibuvó.

— Ugyancsak lefőztem a filozoptert! Kérdem tőle,
mekkora a kör kerülete? Mondott is valami ákombákomot,
de nem tudta eltrafálni, hogy: ki micsodás, akkora épen.

— A képzőművészetek közt nem kutya ám a — ferbli!

— Mérek én is filizofiát. Csak hogy az én hallgatóim
közt nincs tandijmentes.

* * *

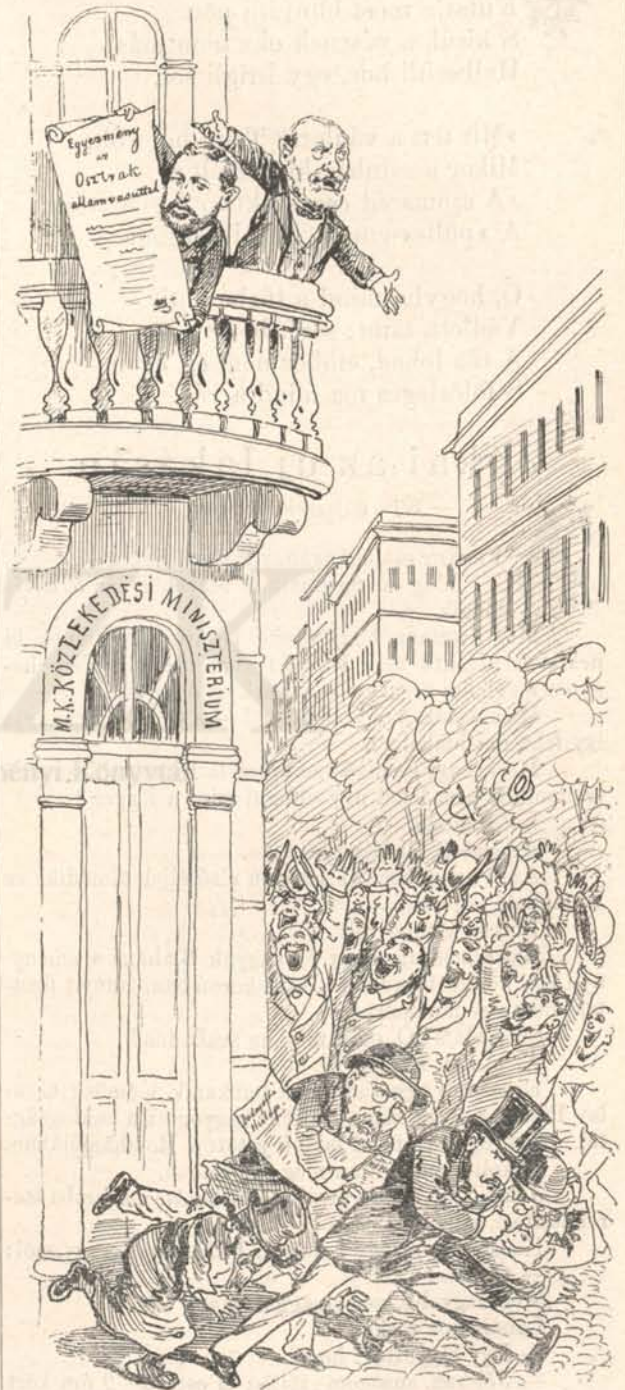
TEGNAP

ÉS

MA

Tömeg. Le vele! Vesszen Ordódy! Halál Hyeronimire!
 Vesszenek a korrumpáltak!
 Egy a népből. Már régen ordítunk itt az ablakjaik
 alatt s még csak nem is mutatják magukat, hogy védekezzenek
 a korrupció vádjá ellen. Gyalázat!
 Tömeg. Gyalázat!

Tömeg. Ééééljeen! Éljen Ordódy! Éljen Hyeronimi!
 Egy a népből. Mindég mondtam, hogy derék hazafiak.

A ring-színházi pör.

LÉGTEK ezren; — ki a bűnös?
Kutatja most bűnvádi pör.
S kisül, a vérszék oka nem más:
Halbseitli bor, egy krigli sör.

»Mit tett a vádlott? Tanu hol volt,
Mikor a színház kigyuladt?«
»A szomszéd csapszékben fogyasztám
A »pülls«-emet . . . halbseitlimat.«

Ó, hogyha mind a tűzbe önti
Vádlott, tanu: sörét-borát —
A tűz lohad, ember nem ég benn
S fölösleges ma mind a vád.

Jókai az uj lakásán.

— Saját följegyzése nyomán. —

NEMZET csalogányának a fészékében ülök.

Még a megmaradt legyek is az ő nevént
döngik.

Megtiltottam, hogy vesztő papirost terítsenek ki
nekik. A »Hont« nem itthon fogom olvasni. Nem ha-
gyom meghalni szegényeket. Ezek az ő legyei!

Ha nevetek, p. így: hahaha! — a szoba visszhangja
igy felel rá: blahaha!

Mért, hogy e zengő kacajnak láthatatlanul surranó
szellemkéit nem lehet ugy elfogni mint a legyet?

Lefeküdtem.

Az első éj Blaháné lakásán.

Amit az ember uj lakáson első éjjel álmodik, az
be szokott teljestülni.

Furcsa álmom volt.

Azt álmodtam, hogy én vagyok Blaháné s ameny-
nyit egy kötetért kaptam Jókai-koromban, annyit fizet-
tek most egy nótámért.

Szép álom! Ó, csak meg ne szakadna!

Az utcán sétálok.

Egyszerre egy alakocská bukkanik elémbé: Gyul-
lay Pál. Az arca sárga rézként ragyogott a boldogság-
tól, mert egy strófiával odább jutott a Romhányijában.

Pokoli eszme villan meg agyamban.

Jókai Mór legmérgezőbb kritikusat magamba sze-
relmesitem, mint Blaháné.

Kacsintok rá egy hamisat. Pali megáll s így szól:

— Ó édes!

Még nagyobb kaczérsággal vágok oda.

Lábaimhoz roskad!

— Egy légyottot! hörgi.

— Jól van, susogom; jöjjön el este 8—9 óra közt
az akademia elé, a Dunapartra.

— Ott leszek!

Névtelen levélben értesitem Beöthy Zsoltot, Pé-
terffy, Heinrich Gusztávot, Arany Laczit, szóval az
egész cliquet, hogy jöjjenek el az időtájt az akademia
elé s rejtőzzenek el a sarkon.

8—9 óra közt volt.

A hold bágyadtan világított.

Gyulay jön.

Meglát s így eped.

— Lujza! Már kegyed kinőtt a Zsófikból. Az
írotollat pedig tegye le.

Gonosz embere! Még az álmomat sem respektálja.

Beöthy, Arany Laczi, Heinrich s Péterffy gunyos
hahotára fakadtak s az Eranósból arra sétáló Télfí
bácsit kinevezték az első magyar regényírónak.

Mikor fölbredtem, Hegedüs Sándor nevetett rám,
ami megenyhített.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Beszélük, hogy a
katonai párt, miután sike-
rült néki Szlávyt elmarni:
a közöspénzügyminiszteri
székbe s Bosznia élére
Coroninit akarja helyezni.
No akkor aztán »finis Co-
roninit opus.« (Wie wird
enk?)

ECCE HOMO.

B. J. Mit csinál nagyságos képviselő úr?

H—s S—r. Bámulom azt a nagy férfit, ki le-
merte szavazni a hadügyminisztert.

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Galambom szerkesztő!

SZEM a zuzzáját szentem, vette észre, hogy biz én nekem már nem elegendő az a dicsőség, a kit a szinpadon szerzek, hanem hát más is köll neköm, aranyom. Tisztesség nem esik mondást, fölcsaptam irónának. Föl biz én. Mivel pediglen, tudja szentem, ilyen formán cselekedtem, hát nem csak egy szerkesztőre pazarlom el a tehetségemet, — mert ez nem volna igazság — hanem itt adok magának is egy tárczacvikkipusztit. Legyen vele boldog rózsám, — süsse meg.

De ugy-e galambom, mért is ne irnék én? Hát nem azt írják-mondják-e maguk rólam mindenfelé, hogy én a nemzet csalogánya vagyok? Már hogy ne volnék az? Az igaz, hogy már kissé kezdenek lohadni maguk: most csak »nemzet pacsirtájának« irnak ki. Nem bánom, csak a maguk madárkája maradhassak. Madárlétemre nem csak hang van a gégámban, de toll is a szárnyamban. Abbul tépek én ki egy szálat, azzal irok én a maguk lapjába. Jó lesz-e babám, ujságíróm?

Hogy én itt csak firkálok, de nem mondok semmit? Sebj! Elég, ha a nevetem irom oda a lapjára; majd irat maga hozzá cikket a maga gusztusa szerint. Ne pironkodjék cziczám, — ismerem én már az olyan szerkesztőféle népet. Sok mamlasz ujságíró megtette már azt, hogy az ő tolla sületlenségeit az enyémeire fogta. Bánom is eleget.

De jószágom, annyit mondok, hogy ha maga engem kifiguráz, — mert csunya ember ám maga! — akkor én úgy megharagszom magára, hogy még! Bizonyisten — no!

Annyi nálam a prezent koszoru, legyenző, meg tudja a tudókás puczor mitéle egyéb művészi czók-mók, hogy szerit-számát; se tudom, de kikerések egyet mégis belőle: azt akit maga küldött, aztán úgy a fejihez teremtem, hogy halálos holta napjáig sínl az én dicsőségemet. Oda én! De így galambom szerkesztőm, »se üstöm, se füstöm, — eredj haza szentem«

Eddig van. Áldja meg az én lelkem, jó istenkém!

Blaha László

a nemzet csalogánya.

Apró hírek.

× Szlávynak reméljük magyar ember lesz az utódja. Hisz egyenként is alig birunk az osztrákkal meg bosnyákkal, hát még ha egy ember lesz osztrák is, meg bosnyák miniszter is!

± A „Budapesti Hirlap“ azt ujságolja, hogy Albrecht főherceg a hadsereg éléről eltávozik s nyugodalomba vonul. Hiába, derék egy lap az, — mindig tud olvasóinak néhány kellemes percet szerezni.

> Plágium! — sütik rá a zsurnaliszták Csikyre, a »Szép lányok« előadása előtt. Hiszen a szép lányok — sajna! — már rég eladók, sőt veszik Konstantinápolyban, Bukarestben, Kairóban és Buenos-Ayresben is. Hogy az ott adott és vett szép lányok is magyarok, a plágiumot még nyilvánvalóbbá teszi. Arról persze Csiky elleni hallgatnak, hogy azok a szép lányok jó darabok.

⊥ Göndöcs Benedek apát és képviselő ur nem tartozik a Suttymberkyek sorába, kik egészen másképen beszélnek és cselekszenek az országgyűlésben mint kerületükben. Az ő országgyűlési és kerületbeli működése közt összesen csak egy icziny-picziny betűcske különbség van. Az országgyűlésben ásit, a kerületében ásat.

≈ Azt a két katonatisztet, ki párba utján fenytette meg Munkácsy és Mackart gyalázóit, hir szerint, becsületbírósa elé állítják, miután magokviséletéből kitűnt, hogy egyéb szint is elismernek, nem csak a sárga feketét.

= Bécsben foly a nagy mosás, t. i. a ringszínház pöre; mossák a piszkos ruhát, szapulják is, csak az a kérdés, hogy meg is vasalják-e?

△ Sándor bolgár fejedelem, ugy hallatszik, Szt. Pétervárt, Bécs és Berlint incognitóban fogja meglátogatni. Az incognitóját azonban csak addig fogja meőrízhetni, ameddig kivánságát a királyi méltóság elérésére nézve nem nyilvánítja. Mert mihelyest ezt szóvá tette, rá ismernek.

⊙ »Mi hir Oroszországban?« kérdi Seiffensteiner Salamon a sógorát Spitziget. »Semmi új«, feleli Spitzig. »Hát a zsidó-üldözések?« véli Salamon. »Ó, az már régi dolog!« mondja Spitzig.

= Blaháné hogy utolsó nap nézett ki a kerepesi uton levő régi lakása ablakán, így tündött magában: »Megint temetnek. Már a hatodikat viszik kifelé, amióta itt állok. Szent isten! . . . hogy pusztul a közönségem!«

□ Ráth Mór jubilál. A »vas tuskó«, ahol azelőtt 25 évvel nyitott könyvkereskedést, most özvegységének újabb tudatára ébred. Hiszen olyan jól értették egymást!

Zenei hírek.

∴ Zenei körökben csodálkozást szül, hogy a »Rózsasándor és Társa« főv. zeneműkereskedés a »Dunkli«-ba került.

* Ugyanezen czég konkurrencziául a »Harmónia« zenei részvénytársulatnak egy új társaságot »Haramionia« név alatt szándékozik életbe léptetni.

± Hiteles forrásból értesülünk, hogy egy nemzeti zenebandita társaság rándul ki Párizsba a »Rózsasándor és Tsa« czég vezetése alatt. A francia határon Dunkli erpresszáriót és bandáját »Brandus« párizsi czég fogadja, a ki a vendégeknak eget és földet, sőt mondják — »Nap és holdat« ígért.

A madám Schulverein asyluma.

Magyar német (kiseprűzi a szipirtyót.) Szaladsz innen. te csajkos! Fahr ab!
Madám Schulverein. Jaj! Hová meneküljek! . .
Bakszász. Ide rózsám, a keblemre!

Marhavásár.

— Tenyésztő-állatok tárlata. —

Vásári kuriózumképen fölemlítik, hogy egyik legnagyobb fináncz kapacitásunk a Berettyó partjáról oly tüzes bikát állított ki, hogy az a vásár tartama alatt maga magától megellett. Mint mondják, ezt az állatot tovább fogják tenyészteni, mert a tehéntartást teljesen fölöslegessé teszi.

*

Tenyésztő körökben azt állítják, hogy a Móricz Pál bikáját megveszi az állatkert, mert jól állja a koplalást, s nem szaporítja a létszámot.

*

— Tudod-e miért volt a tenyészállat-vásár hirdetése a lovonatú kocsik kerekének a talpára ragasztva?

— No?

— Azért, hogy ha forog a kerék, hát mindenfelé lehesen a hirdetést látni.

*

Volt a vásáron egy olyan tehén is, melynek anyja bivaly, apja magyarfajta bika volt. Mikor vasárnap délután egy parasztember arra járva megtudta e korcsállat eredetét, azt mondja a feleségének:

— Te anyjuk, ezt is a sötétbe kényszerítették rá, mint engem.

*

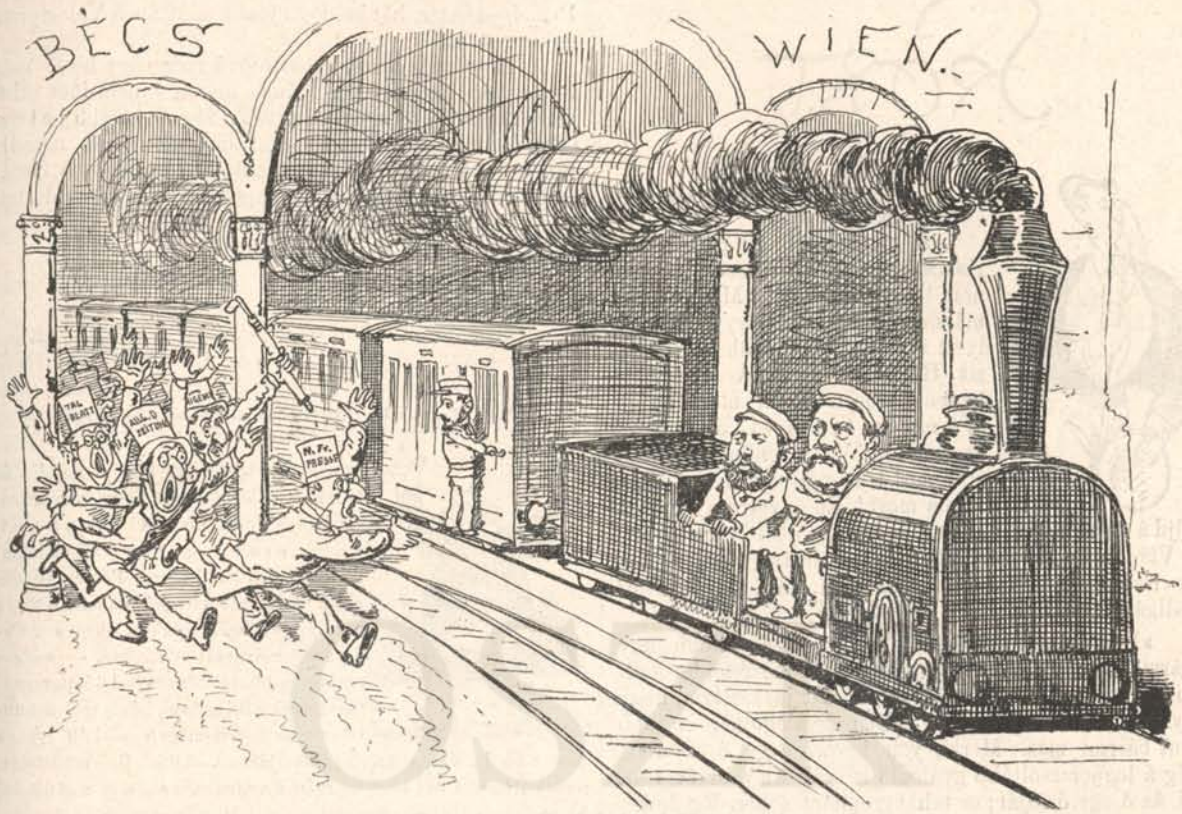
A kormánypárti lapok azt a hirt közölték, hogy a miniszter a tenyészállatvásáron képviseltette magát. Ilyen hírét Bécsben konfiskálnák a lapot. De nálunk az ilyesmit természetesnek találják.

*

A szarvasmarhák közül a magyar fajtájuk szabad ég alatt állottak, míg a nyugati fajták istállóban voltak elhelyezve. A bizottság ajánlatára ezt az elrendezést gróf Szechényi Pál tudatta rögtön a deutscher schulvereinnal, nehogy azt higye, hogy mi a marhák közül is nagyobbra tartjuk a magyart a németnél.

A PÁLYA UDVARBAN.

Bécsi zsornalisztok. Sie, sie!.. Herr von Lokomotiv! Várjon még egy perczet, mi is akarunk utazni.
T—nay (kalauz.) Me-het!
Or—dy (Hy—mihez.) Füts szögám! S már most fütty!.. gyerünk haza.

FÜLETLEN GOMBOK.

Epigraphia.

A felirat legyen rövid, így állítják az epigrafusok; mindamellett fejezze ki teljesen azt, amit mondani akar. Az antik világ epigraphiai remekeit — mondják — korunkban csupán két felirat közelíti meg. Egyik a semmeringi tunnel büszke felirata. (Franciscus Josephus I. Germanicum Adriatico iuxit mare — és: *Hominum et rerum commercio.*) Meg az a felirat, melyet az 1866-i harcok után Vilmos akkor még csak porosz király, metszetett a Moltkénak ajándékozott tiszteleti kard pengéjére: »Te consilium praebente rex victor.«

Nem oda buda! A felirattal legigazibb modern példányai nem külföldön, hanem hazánkban termettek. Ime a megbecsülhetetlen epigraphok egyike:

Az Üllői úton tavaly épülőfélben levő egyik ház leomlott oldalfa Woborny Vincze házaló két gyermekét agyon ütvén, e miatt az építömester ellen keresetet indított; ügye azonban nem nyervén gyors elintézészt, indittatva érezte magát Ő Felségéhez felfolyamodni, mit a következőképen cselekedett meg: »Herr

Majestet! Kinder tod. Process lang, Machens was. Ergobenst kiszti hand, Woborny.«

A másik, még szabályosabb epigraphiai specimen pedig azok a feleletek képezik, melyeket az alföld sártengerében utazó szerencsétlen turista, a kocsisához intézet kérdéseire kapott.

»De nagy a sár maguknál!« mondja az utazó.

»Jaj!« volt a szekeres válasza.

»Sokat esett úgy-e?« kérdi a turista.

»Jajaj!« viszonzá a flegmatikus férfiú; »tán a lidakat is elsöpörte a víz?«

»Hopp!« fejezte be a párbeszédét korának legnagyobb epigraphusa. Mondjon valaki erre jobb felirattani kadenciát.

*

Egy Dálnoki nevű iskolamester rozsz fát tett a tűzre. Az esperes, az embert jól kiszidván, ily szókkal pirongatá el:

— No Dálnoki! álnoki! no ki! czo ki!

*

Géza fejedelem, midőn a keresztény pap rajta érte, hogy előbbi pogány istenének áldozik, azzal vágta ki magát: elég gazdag vagyok, hogy mindenik istennek áldozhassam.

SPORT.

— M. A. K.-iana. —

Ce jeudi.

Krricsi dear,

Á legnágjobb mágyárr szerint Mágyárrországnem volt, hanem lesz. Quelle idée! Mikorr márr má sincsen, hanem Mágyárrhon helyett egy M. A. K.-máhon virrágzik. Hiszen az egy M. A. K. tárrtjá benne á szuszt. Épen most irrjuk ki á nágy májusi viádál prrogrammját. Voilá enfin un programme! Un prokilogramme! Mort de ma mort! Ez á verrseny tultez

májd á Jack Spear és Petőfen összegyujtott verrsenyein. Á Viádálquivirr folyó párrtjain se láttak még ilyent. By Estremazurrka! Potz Guadiana and Quadapolló! Hállgásd csak!

»Bájnoki egyórrájárrás« lesz áz első. Előbb ugy ákárrták, hogy egy órrá álátt hét ángol mérrtföldet kelljen gyálogolni. Ridiculdeparis! Én ázt jávásoltám, hogy egy orrá álátt két órrát kelljen gyálogolni; ez több mint bárrmi más. Merrt, you know, egy órrá álátt még á legporrszoltább gyálogló is csak egy órrát tesz, t. i. áz ő egy órráját; ez tehát rroppánt nehéz. Ezt lelkesülten elfogádták s áki ebben gyöz, áz champignonná neveztetik ki s egy champignon nágyáságu tyukszemet káp árrányból. Tudod, ez márr csak ázért is czélszerü, merrt há mérrtföld szerrint megy á dolog, ákkor előbb utóbb csak be kell hozni á mérrtföldpénzeket, mint á vásutáknál. Médailleit is ákárrták osztogátni, de ezt is elvetették, mikorr árrá figyelmeztettem, hogy minden médaillenek revers-je is ván, le revers de la médaille pedig épen nem jutáalomná váló. Am I right? Meghyszem bizony, á gánczi Righterei!

Lesz ázután bájnoki steeple-chase, gyálog, 12 ugrrássál ázok számárrá, ákik ákárályozvá lesznek benne rrészt venni, — hisz ázért M. A. K.-árályverrseny. Ez perrse csak in absentia tárrtátik meg s á gyöztesek in contumaciam itéltetnek el á díj elfogárárárrá, mely egy ezüsből verrt »Irish bank« lesz. Entre nous megvállom, hogy én egy osztrrák mágyárr bänköt jobb szerrretnék. Továbbá lesz bájnoki távugrrás, Táv-Ugrrócz és Bájnok helységek között. Ott májd ugrrándezvoust ádunk egymásná, váláhányán á bárró Springerr gyözelmait irrigyeljük, melyek csákugyan á legnágjobb sprringerrültségben tárrtánák bennünket. Vérrre velocipéd-verrseny lesz 3 velocipédsek számárrá, á suszterr-gomi champignon vezénylete alatt. Tudod, ennek én tulajdonképen nem vágyok párrtolójá, á Bicycle-club miátt, you know, merrt én mint Monocles csak Monocycle-clu-

bot párrtolható; — hánem hát isten neki, én nem vágyok Principedreiter, hát boldoguljánák miáttám á Velocipienreiterrek is.

Hogy mindezen sportokrrá meg vágy hívá, cela va sans dirr nix mirr nix. Hánem hiszen te nem jösz sohá. De há márr jövendő nem vágy, légy legálább jelen. (En distinguant bien, on est bien distingué, mondjá Bornemiszá-Boileau). No látszik, hogy our good Denis de la Passementerie áz Umgangom, még homme de lettres-t csinál belőlem, — lettres de crédit, perrse.

Na, pírt di der Hairullah! Je suis

yours trululy

Monocles.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

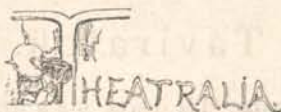
— A tekintetes királyi ügyész úr beigazolvá látván azt, hogy védenczem Berkenye Judit foglalkozás nélküli csavargó, az alkalommal midőn a rendőr Ducez Pétert, védenczem kedvesét elfogni szándékolta, a hatóság közegét nyakon ütése ráadásul csávással végigönté, — védenczemre a büntetőtörvény 165 paragrafusát kéri alkalmazni, melylyel a büntetőtörvény értelmében a 169. §. eo pso ráadásképen együtt jár. A 165. §., tekintetes. itvszk., három évi börtönt mérne védenczemre, míg a 169. §. hivatalvesztésben marasztalná el. Miután azonban, t. tvszk., védenczem ártatlanságát e nyakleves dolgában fényesen kideríteni szerencsés valék, míg a végigöntést illetőleg Berkenye Judit beismerésben van: kérem a 165. §. mellőzésével, csupán a 169. §., azaz a hivatalvesztés alkalmazását. Mert kérem, ez a logika és az igazság.

— Hogy mily súlyos csapás a házasság s nejeének meggyilkolásáért mennyire menthető védenczem, eléggé illusztrálja a büntető törvény 240. §-a, mely csábitani, vagy szemérem ellen való büntetteknl s ezek közt egy tíz évi fegyházzal sújtottnál is elengedi a büntetést, ha a tettes és a sértett közt az ítélet kihirdetéséig házasság jött létre, vagyis a törvény a házasságot annyinak tekinti, mintha tíz évi fegyházzal sújtának a bűnöst.

— Ha Csóka István védenczem — téve tagadva — azt mondta Kohn Izráel urnak, hogy »bűdös zsidó« — az, alásan esedezem tek. kir. járásbíróság — nem képez becsületsértést, mert az csak egyéni véleménye védenczemnek, Kohn ur felekezetére és egyéni illatára nézve.

— Kérem a tekint. törvényszéket, ne ítélje el védenczemet Schnabel Alajost nagyobb pénzbürságra, mert ő teljesen kereset-képtelen szegény ember, akinek semmi más foglalkozása nincs, mint az, hogy altábornagy a baldácsi hadastyán-egyletben. Az én költségeimet és munkadíjaimat védenczem ellenében kérem 64 forintokban és 26 krajczárban megállapítani.

(Nemzeti színház.)

„A hálátlan kor.”

Az a kedves Pailleron! Mennyi kellem s elmésség! Ah, ha e darab fordítása ép oly szerencsés volna mint egyegy fordulata: csak annál jobban élveznők.

Mert beszél benne idegen magyarán egy uri asszonyság, aki voltaképen nagyon jól beszél magyarul.

Igen ám: a Pailleron amerikai hölgye furesa ejtéssel beszél francziául. Tehát nálunk furesán kell beszélnie magyarul. Mert angol, spanyol, német, olasz: mind különösen hangoztatja ezt a nyelvet; valamennyinek megvan a maga színe s így jellemzetes volta is. De a magyarul beszélő angol, francia s olasz oly kevés, hogy modorát, ha a mi nyelvünkön szól, kotára szedni nem is lehet. Német, zsidó, cigány, tót, örmény, oláh: már az használja a magyar nyelvet s mindegyik oly sajátosan, hogy egy magyar szavából rá ismerünk a nemzeti-ségére.

*

Pailleron ugy magyarázza a kalandornő hóbortját, hogy amerikai. Mi meg azért értjük, mert franczia.

*

Ó Kornélia! Valami kedvezése van a végzetnek már abban is, hogy a neve olyan francziásan hangzik. Milyenek is az ő hercegnő mamái! Sohasem láttam előbbkelő s szeretetre méltóbb duchesse douarièret, mint azt, amelyet ő személyesít.

S ha valaki tud francziául beszélni magyarul: az ő.

Kár hogy ebből az okból Coffreort urnak is az ideálja. Csak szőke ne legyen Prielle s ne amerikai nő.

Hiszen tudja mért.

»L'age ingrat!«

(Népszínház.)

„A szép leányok.”

A »Kaviáré meghalt, — éljenek a »Szép leányok«! A csorba ki van köszörülve. Micsoda fanyar eunuch is volna az, kinek még a szép leányok se tetszenek?

*

Vlaha Lujza csillaga oly fényesen ragyog, mint balaha. Évek óta minden népszínműró csak pajkos, hamis, kedves menyecske szerepet, szóval Blaha Lujzát irt a számára. Aztán mivel már sok is volt a jóból, azt a hírt költötték rá, hogy egyebet se tud. De ime, ir neki Csiky egy szerepolettet, mely teljesen elüt a diva egyéniségétől s kisül, hogy ő bubánatos, szelíd, sőt szolid szép leány is tud lenni, ha akar.

*

Ha népszínházi theatriát ir Borsszem Jankó, már nem is tudja másképen végezni, csak azzal: »Jaj be kitűnő volt a kis Kassai.« Persze, kicsiny a bors, de erős.« Ez elégtétel Kassainak is, Borsszemnek is.

*

A népszínház kedves Mariskája az operához szerződévén, Borsszem Jankó profétái gukkerén már látja az itt rajzolt jelenetet:

FAUST-GASSI. Ó jér, ölelj meg Margaréta!

MARGIT-MARISKA. Azonnal, — de hol is a létra? (A kellekes be-hoz egy létrát)

FAUST. Tímaszd egész bátran nekem.

MARGIT (megteszi s fölset rajta. Pihegve.) Ah végre itt vagyok hát kebleden. (Faust ölelő karja közt eltűnik.)

Debreczeni számla.

— Irodalompariálási illusztráció. —

Egész évi költség irodalomra:	
1. Tej- és mézfürdő egy hozzá szállásolt Petőfitársasági tag részére	30 frt.
2. A szobának új be-butorozása, hogy a Petőfista meg legyen elégedve	300 »
3. Új ruha a tén-asszonynak	120 »
4. Új ruha a kisasszonynak	80 »
5. Trakta	200 »
6. Virágok a vendégasztalára	6 »
Összeg	736 frt.
1. Két naptár	1 frt 25 kr.
2. Virágnyelv	20 »
3. Ujságpraonumeráció télle-re (mert nyáron a jó gazda ember nem érkezik pletykát olvasni)	3 » — »
4. Kölesön könyvtár az asszonynak 1/2 évre	4 » — »
Végösszeg	8 frt 45 kr.

Mihaszna András

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Az a!

Unalmas ez a szolgálat, már majd a fejemet nyelem le, akkorákat ásítok. Mit beszél ez a képes ujság? Ahun a! Persze a kaszszalopás! No már ha én vónék nagyságos Tajsz főkapitány ur új miltósága, dutyiba tétetném azt a rajzoló, aki keserves mindensége vagyon! Mer ha czinkosa nem vóna a lopásnak, nem tudná lepingálni.

Hej van most megint mit szidni rajtunk, hogy a miúta országos rendőrség vagyunk, még komiszabbá lettünk; — hogy amég városi rendőrség vótunk, városi disznóságokat cselekedtünk s most meg, hogy álomiak vagyunk, országos disznóságokat cselekszünk.

Altalába csupa ostobaságot vetnek a szemünkre. Nem tetszik, hogy a legnépesebb utczákon köröszkül vezetjük az elfogott csirkefogókat. Hiszen, ha ezt nem cselekednénk, el se hinnék, hogy valaha megcsiptünk valakit.

Lármáznak, hogy a legszebb utcák tele vannak dámákkal. No lám, egyrésztül azt kívánják tőlünk, hogy legyünk mindenki eránt emberséggel — másrészt meg azt akarják, hogy asszonyosságok erányába olyan gorombák legyünk, hogy megtiltsuk nekik a sétát.

Azt is mondják, hogy mink pártoljuk a zsványokat. Hát aztán? A tüzoltó is szereti a tüzet, a katona is szereti a háborut. Csak nem ócsároljuk a mesterségünkhöz való szerszámot? — Egyszóval azt szeretnék, ha finom, művelt, józan, eszes, igazságos, becsületes, éber és megvesztegethetlen rendőrség vónánk hónapi 25 forintás. Iszen csak azt lesd! Ha én mind az vónék, megválaszthatnám magamot főispánynak. Ahun a! Már megint az a vak kódis! Minden másodnap bekisérem, aztán kieresztjük, oszt megintelen csak becsukaszoljuk, mer röndnek muszáj lönyyi!

Táviratok.

Krivoscia. Tíz percz óta a legnagyobb öröm uralkodik itt. A saját állítása szerint utolsó fölkelő, erős vallatás után beismeré, hogy ő csak az utolsóelőtti. Már most azon vagyunk, hogy egy fölkelőnét is fogjunk melléje, hogy a fölkelők esetleges kihalását megakadályozzuk.

Szt. Pétervár. A kormány ma reggel hadat ízent a moszkvai főrabbinusnak. A muszka-zsidó hadjáratfőparancsnokává Ignatieff tábornok van kinevezve.

Moszkva. Ignatieff tábornok az imént érkezett ide törzskarával. Az idegen tisztiek sorában, kiket az antiszemita ellen folytatott háboruban való részvételre meghívtak, megemlítendők a következők: Stöcker tábornagy, Henrici tábornagy, Ruppel dandárparancsnok urak Berlinből, Schönerer ezredes Bécsből és Istóczy őrnagy Budapestről.

Moszkva. Ma d. u. az ellenségeskedések megereittek, egy innen 3 versztnyire levő falunak zsidó ruha-kereskedője ellen, mely támadás alatt Ignatieff tábornok bámulatos jeleit adá a vitéségnek. Csupán 14 kozáktól kísérve, 1000 lépésnyire közelíté meg a zsidó boltját, és sikerült neki vagy 100 nyakig fegyvertelen gyermeket hadi foglyokul ejteni.

híz — potomság; fájában van a disznóság! Babérlevelet e poeta laureatusnak... a szájába! — **D. R.** Még alig mult 100 éve, hogy ezt az élelet csinálták. — **Crnls.** Már a mostaniban került. — **B. Gy.** A kiadó hivatal sohasem ígért bekötési táblát a B. J.-hoz. Ilyeneket készen árul Hírhaer könyvkötő, az akadémia bérbázisában. — **Szf.** Ha csak egy nappal vesszük előbb, nagyon feldisziphettük volna vele lapunkat. Ami benne használható, igyekezzünk bele menteni ebbe a számba. — **L. S.** Czikkelyezetlen dadogások. — **Kb. gf. A** »Czu tumm!« naptárba kerül. — **P. D.** A levelet köröztettük. V. és J. viszonozzák a kedves megemlékezést. Elöttünk is feltűnő dolog, hogy Dániel ur nem ténykedett a tenyészmarha tárlaton. A többivel majd kirukkol. Üdvözlét! — **G. J.** Hagyja abba! — „Napoleon.” A gyöngye élezen nem illik a hadverő császárhoz. — **Cs. J.** Azt a nevet már rég elfelejtettük. De ha tudjuk sem szeretjük elárulni a beküldők nevét. Ártatlan hazafinak látszik. Vigyázó Laczink bizony jókat nemvetett azon, olvasván, hogy R. Gy. a »quos egót« Vergilius báczitól elvette és Horácius báczinat a szájába adta. Azt pedig végezzé el Csikyvél: Plautusnak Marcus Accius vagy Titus Maecius volt-e a neve. Az »ivoda« már a m. számunkban részesült a kellő méltatásban. — **B. J.** Nem az első dászkal magyar levele az, amelyet hozzánk beküldenek. De az oly sanyaru fizetésért még ennyi magyarság is meglepő. — „Rác antiszemita.” Azoknál a sötétben bujkáló gentlemaneknél az antiszemitaság nem meggyőződés, csak — hogy is mondja a zsidó? — csak geszt. Még pedig bizony a legalacsonyabb fájából való. De hát nem csak alacsony, de rozszület is. Denique a magyar emberben nincsen semmi kulturkampfi talentom. A »büzölő« czéggel díszített körülírás a németből van fordítva. Persze hogy rozszul. »Religion ist einerlei — in der Race steckt die Schweinerei.«